

Iskelmäprinssi

En nyt muista, montako päivää olimme siellä olleet. Aika meni kuin siivillä. Istuimme Eeron kanssa hotellin aurinkoterassilla ja joimme drinkkejä. Siinä oli giniä ja jotain hapanta limonaadia, en nyt muista nimeä. Sitruunaviipale siinä oli koristeena. Eero valitti koko ajan jostain.

- Ei ne täällä näihin paukkuihinkaan viinaa laita, kun vähän hajuks. Ei tämmönen päähän mene. Eero nyrpisti nenäänsä.

- Ryyppäämäänkö tänne ollaan tultu? minä ihmettelin.

- Toista se oli ennen vanhaan, hän jankutti.

Suljin silmäni ja annoin hänen ymmärtää, että tästä aiheesta ei tarvinnut jatkaa.

- Nautitaan nyt tästä auringosta. Ehdit valittaa taas koko vuoden kotona.

Meillä oli tapana joka kesä lentää etelän lämpöön Rhodokselle. Samassa hotellissa oltiin joka vuosi. Aivan mainio paikka. Edullinen, siisti ja ystävällinen henkilökunta. Palvelu on hyvää ja ruoka on melkein kuin Suomessa. En nyt kylläkään muista sen hotellin nimeä. Me otamme aina sellaisen... miksi sitä nyt sanotaan hienosti englanniksi. Täysihoito. Siihen kuuluu kaikki. Merelle hotellilta on matkaa, mutta ei me nyt vanhemmiten niin sen perään oltukaan. Siellä tuulee aina.

Hotellipiika tuli katsomaan, haluaisimmeko tulla lounaalle.

- Tänään on kaalikääryleitä.

Minä rakastan kreikkalaisia kaalikääryleitä. Ravintolassa olikin jo paljon väkeä. Meillä oli Eeron kanssa vakituiset paikat ikkunan vieressä. Siitä oli mukava katsella paikallista elämänmenoa. Tarjoilija toi meidän annoksemme.

- Näyttää niin hyvältä. Oliko tänään joku retki, vai miksi syödään näin aikaisin? kysyin.

Tarjoilija oli sitä mieltä, että tänään ei ollut. Lupasi varmistaa.

- Eikö Maisalla ole vielä nälkä? hän kysyi.

Ruokahalu on nykyisin huono, mutta kaalikääryle näytti herkulliselta.

Tilasimme lasilliset Retsinaa.

- Ihan kuin vettä jois, Eero valitti. Kuinkas muutenkaan.

Tarjoilija tuli kertomaan, että tänään ei olisi retkeä ohjelmassa, mutta huomenna olisi. Tänä iltana tulisi harmonikkataiteilija esiintymään.

- Aivan ihanaa. Efkaristo vaan oikein paljon.

Lounaan jälkeen menimme huoneisiimme pienille torkuille. Sikälikin tämä hotelli on ikäihmisille loistava, että pakettiin kuuluu avustaminen oikeastaan ihan kaikessa. Ihan peseytymisistä alkaen. Minusta on vähän outoa, että vessakäynneissäkin avustetaan.

- Onko tyyny hyvin, hotellipiika kysyi.

- Oikein hyvin on, vastasin. - Efkaristo! sanoin. Se on kreikkaa ja tarkoittaa kiitos.

Hän otti minua vielä kädestä kiinni ja silitti kämmenselkää ja poskea. Ihanian unia vielä toivotti. Eerolla oli oma huone. Hän on niin kova kuorsaaja, että näin on parempi. Saan minäkin nukuttua.

En tiedä, mikä erehdys siinä oli sattunut, mutta heräsin turistibussissa. Se oli sellainen maisemakierros. Ja kyllä niin hienot maisemat olikin. Seurasin brosyyristä, missä mentiin. Seikkailimme ensin vanhassa kaupungissa. Se on jo moneen kertaan nähty. Viehättävähän se on. Jos ei ole ennen käynyt, niin kannattaa poiketa. Satamassakin käytiin. En nyt muista sen nimeä. Tuo muisti tuppaa pettämään. Meren rannassa käytiin, sen minä muistan. Eero tietysti nukkui koko matkan. Siitä on tullut sellainen vanha jäärä.

Matkaopas tuli keräämään esitteet pois.

- Laitetaanpas nyt tämä kirja hyllyyn takaisin. Siellä olisi päiväkahvit katettuna.

Paikallinen pappi oli tullut hotelliin kahvivieraaksi. Hän puhui aika hyvää suomea, vaikka oli nuori mies. Melkein poikanen. En ihan kaikesta saanut selvää, mutta auttavasti. Mukava hän oli. Ja kohtelias. Ne on ne kreikkalaiset vilkkusilmät ihan eri puusta veistetty, kuin nämä pohjolan jurrikat. Niin kuin nyt tuo Eerokin. Valitti kahvista, että liian laihaa. Se on tämä kreikkalainen kahvi sellaista. Maassa maan tavalla. Mutta se pappi. Niin jutteli minullekin ja hymyili. Ai että. Eikö ne mahda olla jotain ortodokseja ne kreikkalaiset. Niin minä muistelen. Pekka hän oli nimeltään. Se jäi minulle mieleen, kun oli niin suomalaisen kuuloinen nimi. Jumalan sanaa se nyt tietysti vain puhui. Niinhän ne papit. Sama Jumala niillä on Rhodoksella.

Mutta annas olla, kunhan päästään iltaan. No ei nyt kumminkaan mennä asioiden edelle.

Kahvin jälkeen oli sitten paikallista ohjelmaa. Ulkomaalainen esiintyjä oikein. Olisikohan ollut jostain päin Aasiaa. Niin minä päättelin, ainakin silmät oli sellaiset. Hän soitti pianoa ja lauloi. Moni laulu olikin minulle vanhana kreikan kävijänä jo

ennestään tuttu niin, että osasin laulaa mukana. Ihan huippuammattilainen hän oli. Siitäkin tämä hotelli kyllä saa täydet pisteet, että ohjelma on aina laadukasta. Olen itse aikanani myös soittanut pianoa. Opettajaseminaarissa sitä opettelin. Maakuntalaulut menevät kaikki kuin vettä vaan. Eero tietysti nuokkui. Luulen, että joudun hänelle pian katsomaan vanhainkotipaikan. Ei se kauaa enää kotona pärjää. Ikää tässä tulee kaikille. Minkä sille mahtaa?

Torkkujen jälkeen kutsuttiin päivälliselle. Yöpöydälläni on valokuva. Katselin sitä. Siinä olen minä nuorena ja joku mies. En kyllä tiedä, kuka se on. Jotain tuttua siinä on. Oikein komea mies. Ihan erilainen kuin Eero.

Tarjolla oli kreikkalainen lihakeitto. Kun tarjoilija toi annokseni, ihmettelin eikö Eero aikonut tulla päivälliselle.

- Voi kuulkaa Maisa- rouva, kun Raimo on nyt muuttanut taivaan kotiin.

Hän oli vähän surullisen näköinen. Minä lohdutin häntä.

- Hänen on siellä hyvä olla. Onko sielläkin all inclusive? Nyt muistin sen espanjankielisen sanan.

- Kyllä siellä on.

En oikein ymmärrä, miksi he kutsuvat Eeroa aina Raimoksi. Ehkä hän on jonkun Raimon näköinen. Ja vieraita on niin paljon. Eihän se nyt mikään ihme tietysti ole.

- Onko se siellä Pormestarinluodossa?

- Mikä?

- Se vanhainkoti.

- Siellä on se ruskakoti, neiti sanoi.

- No hyvä. Ei ole pitkä matka. Minä voin sitten käydä usein katsomassa.

- Juu. Aivan, tarjoilija sanoi ja silitti päätäni.

- Laitettaisko Maisan tukka tänään nätiksi, kun illalla on se haitarinsoittaja ja Eerokin varmaan tulee?

- Ihanaa. Laitetaan vaan. Ei se Eero olis kyllä enää täällä pärjännyt. Mukava kun tulee käymään. Varaisitteko minulle myös paikan?

- Voi Maisa, kun teille on jo aikaa sitten varattu paikka. Ei tarvitse olla yhtään huolissaan.

- Se on hyvä.

Päivällisen jälkeen kampaaja tuli. Kynnetkin laitettiin. Kyselin häneltä, että milloinkahan se paluulento oli.

- Siihen on vielä aikaa. Ei tässä ole mikään kiire mihinkään. Eikös täällä ole hyvä olla?

- No on, minä vastasin. - On niin hyvä. Kyllä siellä Suomessa sitten ehtii koko talven taas palella. Naurettiin molemmat. Ai että!

Illalla se sitten tapahtui. Kreikkalainen iskelmäprinssi saapui säestäjänsä kanssa. Niin komea mies, etten ole sellaista Suomessa nähnyt kuuna päivänä. Meinasin vallan unohtaa koko Eeron, kun hän käveli ovesta sisään. Istuin sohvalla katsomassa Kauniita ja rohkeita. Hän huomasi minut heti, hymyili ja tuli suoraan minua kohti, istui viereeni ja otti käteni käteensä. Jessus sentään!

- Mitäs kuuluu? hän sanoi ja katsoi suoraan silmiini. Olin ihan valahtaa lattialle, kun jalat menivät niin heikoiksi.

Harmonikansoittaja aloitti. Kysyin sitten, että eikös taiteilijan pitäisi mennä laulamaan.

- Joutaahan sitä sitten myöhemmin, hän sanoi, eikä malttanut ollenkaan mennä esiintymään. Ei yhden ainutta laulua. Paitsi minun kanssa hän lauloi sen laulun, missä sanotaan, että aavan meren tuolla puolen jossakin on maa. Komea ääni sillä oli.

Jotakin kovasti tuttua hänessä oli.

Kyllä ne muut hotellivieraat katsoivat, että tuon komistuksenko Maisa nyt nappasi heti, kun ukko oli lähtenyt Ruskakotiin. Kysyin hänen nimeään ja arvatkaas mitä. Hän oli myös Eero. Kyllä. Ja omaksi kullakseen minua puhutteli. Sus siunatkoon! Yritin häntä kyllä toppuutella.

- Mitähän nuo muut nyt ajattelevat?

- Älä sinä siitä välitä Maisa-kulta, hän lirkutteli.

Siinä hän sitten istui minun vieressäni koko konsertin ja vielä sen jälkeenkin. Korvaan kuiskutteli pehmosia. Juteltiin kaikenlaista. Kerroin päivän tapahtumista ja hän omistaan. Makkarasoppaa oli kuulemma keitellyt. Ihmisiä ne on kreikkalaisetkin. Ja taiteilijat.

Soittajakin pakkasi sen soittopelinsä ja lähti, mutta tämä vilkkusilmä vain jatkoi sitä pelinpitoaan. Ihana se oli, en minä sillä, ja olisin minä sen kyllä ottanut, ellei Eero olisi ollut vielä elossa. Vähän ennen nukkumaanmenoa hän sitten alkoi tehdä lähtöä. Ja silloin se tapahtui. Mahdanko edes kertoa. Hän toden totta suuteli minua. Minä vallan punastuin. Kun hän keskusteli matkaoppaan kanssa, tunsin pienen mustasukkaisuuden piston. Mitähän Eerokin sanoisi, jos tietäisi? Samassa sen

muistin. Minullahan on hänestä kuva huoneessani, kylläkin vähän nuorempana. Minä itse olen siinä kuvassa hänen kanssaan. Olinkin unohtanut, että olimme aikaisemmin tavanneet. No, vanhuus ei tule näemmä yksin.

- Nähdään huomenna, hän sanoi. - Voi hyvin.

Katselin, kun se käveli ravintolan poikki. Aika vanhalta se kyllä näytti. Mitähän minä siinä oikein näin? On ne semmosia, ne kreikkalaiset hurmurit.